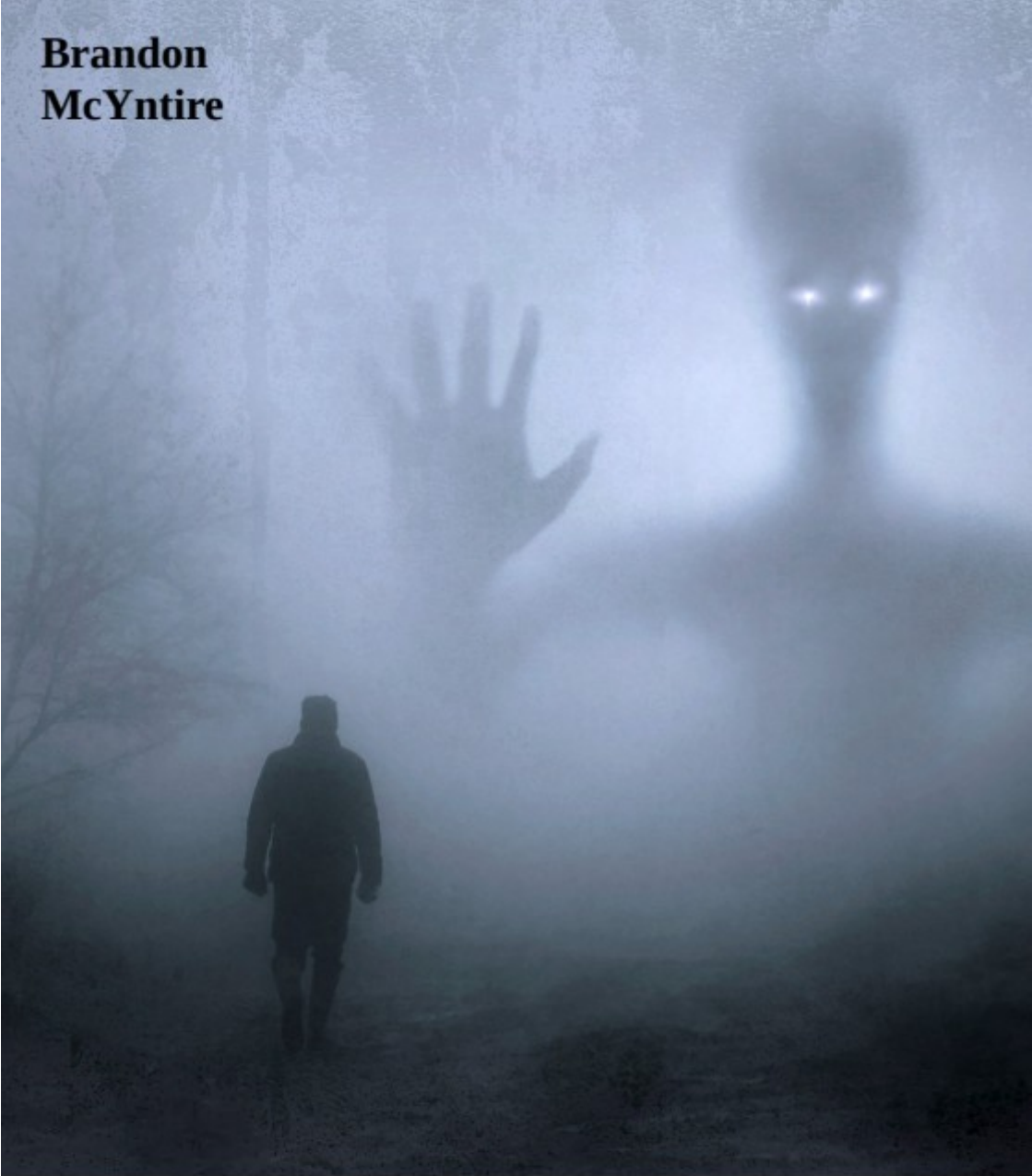

**Brandon
McYntire**

Hlas věčnosti

Brandon McYntire

Hlas věčnosti

Michalovce, Slovensko - EU, 2021
ISBN: 978-80-99996-47-3

Prokletý rok. Prázdný byt. Tolik jsem se těšil na příchod léta a těšil jsem se na další podzim a samotu v mém životě. Už nezvládám začínat znovu a stále častěji slyším volání z dálky. Léta jsem si toho nevšímal, ignoroval jsem to. Tentokrát jsem však začal naslouchat tomu neznámému volání. Přicházelo z velké dálky, určitě z lesa za naším městem. Tam, kde začíná les a končí civilizace. Teď už tam není nic než stromy a příroda. Ten božský klid, po kterém jsem celé ty roky podvědomě toužil. Temný hustý les mě svým omamným hlasem volá, vábí mě z neznámých důvodů. Prázdnota v mém světě je příliš velká, než abych ji unesl. Už nic nechci. Občas se v noci probudím ze snu, ve kterém vidím lesní polní cestu. Je nekonečně dlouhá a nikam nevede. Ve svých snech nikdy nedojdu na konec, do cíle.

Znovu jsem usínal, a čím hlouběji jsem upadal do spánku, tím rychleji mi mizely snové obrazy, které mi nedávaly smysl. Přesto na mě působily, vzbuzovaly mou zvědavost a zhoršovaly mé depresivní stavy.

Každým dnem jsem byl přesvědčenější, že už tu nechci být, že už tu nemám co hledat. Už jsem nevěřil vůbec nikomu. Jak může člověk takhle žít?! Často jsem si kladl tuto otázku. Nemůžu! A proto se blížil čas mého rozhodnutí. V hloubi duše jsem cítil, že v mém životě je něco, co musím udělat. Odejít. Navždy. Červenec se přehoupl do své druhé poloviny. Byl to typický

červencový pátek roku 2021, kdy se okolní svět měnil v jedno velké peklo. Horko nabíralo na obrátkách. Přes den se lidé zdržovali spíše uvnitř nebo někde u vody ve stínu. Ale nic z toho mě už vůbec nelákalo. Bolestné vzpomínky byly tak silné, že mě doháněly k šílenství. Rozhodl jsem se uklidit celý byt a ukončit tak celou svou prokletou životní éru. Prostě bych si vzal své osobní věci a odešel z tohoto mizerného světa někam, kde je mnohem lépe. Odpoledne jsem se hned pustil do úklidu. Netrvalo mi to dlouho, protože můj byt není příliš velký. Pak jsem seděl na balkoně, díval se na město a vnímal, jak si město žije svým životem. Kolik takových míst bylo v minulosti na této planetě a pak navždy zmizelo ze světa a z historie. Takovému osudu se jednou nevyhne ani naše město. Jednoho dne kdy bude na to ten pravý čas, se něm lidé dočtou pouze v knihách nebo najdou zmínky v encyklopediích. Možná ani to ne. Nikdo se nebude starat o mě ani o to, co jsem musel udělat pro tento svět. Možná tam něco zůstane napsáno. Nikoho nebude zajímat, jak jsem žil... tak jsem se cítil po opakovaných pádech. Byl jsem přesvědčen, že mé rozhodnutí bylo správné. Nevěra, konfliktní vztahy, bolest srdce, rozpadlá manželství. Křik, hádky a urážky. Nepochopené postoje a vysvětlení. Chyby ve vztazích... a končí to prázdným bytem a samotou. Nesnáším samotou. Nic takového neexistuje, ani kdyby se člověk proměnil v živou mrtvolu. Není důvod žít pro nic a pro nikoho. Vnímám ji jako konečnou stanici, na které se

člověk musí rozhodnout, jak a kam dál. Pochopil jsem, že nastal čas uposlechnout volání, které ke mně přicházelo už dlouho. V této nepříjemné sezóně došlo ke zlomu, který už nebylo možné ignorovat. Něco na mě tlačilo a každou hodinou sílilo. Nevěděl jsem, proč se objevuje. Ale byl jsem si jistý, že je to moje cesta, kterou nelze zvrátit.

Večer byl strašně dlouhý a nudný. Uklidil jsem kuchyň a k večeři jsem měl jen meloun, což bylo v tom horku asi nejlepší řešení. Seděl jsem na gauči dlouho do noci a přemýšlel o všem, co se v mém životě a kolem mě v posledních letech stalo. Zhodnotil jsem, že nejsem vůbec šťastný člověk a byl bych raději, kdyby se nic z toho nestalo. Kdybych jen mohl vrátit čas a dělat a prožívat všechno úplně jinak, určitě bych už věděl, co mám dělat. Ale to není možné. Alespoň zatím ne v tomto světě. Je to příliš kruté a už to nikomu nic nepřinese jen tak pro nic za nic. Všechno si vybírá svou daň. Dokonce i samotný život. A proto ho tu nechávám... Už s ním nechci mít nic společného... Rozhodl jsem se. Ať si mě odcizí, kdo chce.

Krátce po půlnoci jsem si lehl na postel, abych se v ní naposledy vyspal. Už jsem se nezabýval sám sebou a svým trápením. Dospěl jsem k závěru. Cítil jsem v sobě prázdnotu. Neuvěřitelně prázdné a tiché. Před cestou, která k tomu vede, jsem ani necítil žádné vzrušení. Viděl jsem ho ve svých snech. Byl krásná. Je plný zeleně, květin a listnatých stromů. A úplně bez lidí. Příroda tu cestu vytvořila pro lidi, jako jsem já.

Ráno jsem se probudil brzy. Podíval jsem se na hodinky a bylo krátce po páté hodině ranní. Nevstal jsem však hned z postele, ale zůstal jsem tiše ležet se zavřenýma očima. Snažil jsem se zachovat si čistou hlavu. V tom se mi znovu objevila lesní cesta přesně tak, jak jsem ji viděl po celá léta až do dneška. Pochopil jsem: byl nejvyšší čas! Není co odkládat! Vstal jsem z postele a vyšel na balkon. Bylo už docela teplo, i když hodiny byly ještě krátké. Sobota. Určitě bude pekelné horko, pomyslel jsem si. Oblékl jsem si krátké tričko a šortky. Ještě chvíli jsem seděl na židli na chodbě a probudil se. Znovu se mě zmocnila strašná úzkost a vnitřní bolest. Ta prázdnota a samota mě šířaly zaživa. Už jsem to nemohl vydržet. Vzal jsem klíče od auta a od bytu. Naposledy jsem se ohlédl a na chvíli se mi před očima promítly situace, které jsme tu společně zažili. Nesnáším to tady! Nesnáším tenhle byt a všechno, co mi připomíná! Vyjel jsem, když jsem si to uvědomil. Vzal jsem si jen doklady a klíče. Mobil jsem nechal doma, aby mě už nikdo neobtěžoval, kdyby mě hledal. Brzy jsem vyšel z našeho vchodu a zamířil k autu. Nastartoval jsem a vyjel z pozemku směrem k rozlehlým lesům za městem. Kde už Evropská unie končí. Do lesa, kde žijí jen divoká zvířata. Čím víc jsem se blížil k lesu, tím víc jsem v sobě cítil volání dálky. Byl jsem odhodlán zjistit, o co jde, co to naléhavé volání znamená a proč mě pronásleduje. Silnice se začala zužovat a auto se začalo zmítat jako loď na rozbouřeném

moři. Les přede mnou mi už nedovolil jet s autem dál. Zastavil jsem a vypnul motor. Vystoupil jsem z auta a vzal si s sebou jen doklady. Nechal jsem auto, svou spolehlivou Škodu Fabii, odemčené a hodil klíčky na přední sedadlo řidiče. Zabouchl jsem dveře a podíval se před sebe. Stál jsem před vysokým kopcem, kde se do vzduchu tyčily koruny stromů hustého lesa. Naposledy jsem se podíval na své auto a vykročil vpřed. Bez přemýšlení jsem vstoupil mezi první stromy a vydal se vzhůru. Neměl jsem žádnou trasu naplánovanou. Bylo mi jedno, kam jdu, prostě jsem šel. Říkal jsem si, že se budu řídit svým vnitřním pocitem a neznámým podvědomým voláním. Ačkoli bylo v sobotu neuvěřitelné horko, mezi stromy bylo docela snesitelné. Jeden by tam mohl existovat. Prodíral jsem se mezi stromy a křovím a nechával za sebou konec života, který jsem znal. Už jsem se neohlížel, protože za mnou nebylo nic vidět. Netušil jsem, jak dlouho vydržím bloudit lesem bez vody a jídla, ale ani na tom nezáleželo. Už jsem byl rozhodnutý opustit tento svět a tento les mi měl poskytnout vše, co jsem potřeboval. Občas bylo slyšet cvrlikání ptáků. Občas se v dálce ozývaly kroky divoké zvěře. Ale já jsem se nebál. Vlastně jsem ani nepřemýšlel o směru cesty, prostě jsem šel po spadáných větvích a po kamenech. Řídil jsem se jakousi inspirací shora.

Šel jsem bez odpočinku a netušil, jak dlouho jsem na pouti. Hodinky jsem nechal doma. Nechtěl jsem, aby mi to všechno připomínali. Tam, kam jsem se chystal, musela

být jiná objektivita, jiných rozměrů, v novém duchu a bez vzpomínek na minulost. Šel jsem jen dopředu.

Z námahy mi začínalo být horko, i když mě stromy chránily před pálicím sluncem. V dálce jsem zaslechl zurčení potoka. Po chvíli jsem se k němu dostal. Voda byla čistá a studená. Napil jsem se a zchladil se. Posadil jsem se na zem a pozoroval zurčící vodu v širokém vyhloubeném korytě, které mizelo v dálce. Podle stínů v lese jsem odhadl, že se blíží večer. Takže jsem zřejmě strávil půl dne v lese. Přesto jsem chtěl následovat vnitřní volání a pokračovat ve své snaze následovat ten hlas celou noc. Když už byla skoro tma, poprvé jsem přemýšlel, kterým směrem se vydám. Rozhodl jsem se, že budu pokračovat do kopce. Až na samý vrchol té zalesněné hory. Možná, že až se tam dostanu, uvidím odtamtud mnohem víc. V temnotě lesa bylo najednou všechno stejné. Když se úplně setmělo, trochu jsem zaváhal a zastavil se. Poslouchal jsem nějaké zvuky a ozvěny v dálce. Najednou jsem si nebyl jistý, jestli to zvládnu. Když se však vnitřní volání ozvalo znovu, vyrazil jsem odvážně vstříc temnotě v lese. Postupoval jsem vzhůru a občas jsem se musel přidržovat větví, abych nespádl a neskutálel se zpátky z kopce. Byl jsem už docela vysoko, když jsem si uvědomil, že se nad lesem objevil měsíc. Docela pěkně mi osvětloval cestu, protože byl právě úplněk. Najednou jsem byl klidnější. Občas mi nad hlavou proletěl netopýr, něco zašustilo v křoví a v korunách stromů zahoukala

sova. Bylo to pro mě znamení, že už jsem hluboko v lese. Byl jsem daleko od světa lidí, úplně sám... jen s mými myšlenkami. Zastavil jsem se a podíval se skrz koruny stromů na jasný měsíc, který mi ukazoval cestu. Přestal jsem se bát a opět jsem se pomalu pohyboval. Když se mi začalo jít lehčeji, bylo jasné, že jsem dosáhl vrcholu a terén se začíná vyrovnávat. Les také řídil, stromy a keře už nebyly tak husté jako dřív. Pod nohama se mi objevila tráva a za chvíli už jsem kráčel noční loukou. Zastavil jsem se a rozhlédl se. Nikde nebylo nic k vidění, nic zvláštního jsem nenašel. Pustina. Posadil jsem se do tmavé trávy. Znovu jsem se rozhlédl. Stále nic. Začínal jsem být velmi unavený. Mohlo to být už několik hodin po půlnoci. Ani jsem si neuvědomil, jak jsem usnul. Nevím, jak dlouho jsem spal, ale když jsem se probudil, cítil jsem přítomnost něčeho neznámého. Otevřel jsem oči, ale hned jsem zamžoural... Nedaleko mě stála postava oblečená celá v bílém, kterou jsem dobře neviděl, protože zářila ostrým bílým světlem. Byl jsem ztuhlý, protože jsem ležel na tvrdé zemi, i když pokryté trávou. Snažil jsem se rychle zvednout, ale nějak mi to nešlo. Pohnul jsem se, až když neznámá žena promluvila tlumeným hlasem.

"Vstaň a řekni mi, proč jsi přišel."

Trochu jsem se bál. Ale vzchopil jsem se. S vypětím všech sil jsem se postavil, i když se mi točila hlava. Zakryl jsem si oči, protože bílá záře byla příliš silná. A tak jsem stál s rukama zkříženými před obličejem. Najednou světlo

pohaslo. Nyní jsem se mohl dívat přímo na scénu před sebou. Viděl jsem postavu, spíše temnou siluetu ženy, kolem níž se rozlévala slabá bílá záře.

"Nedokážu přesně říct, proč jsem sem přišel." Začal jsem neznámé ženě vysvětlovat své pohnutky.

"Dlouho jsem cítil touhu sem přijet. Nějaký neznámý hlas mě zavolal. Ozývalo se to ve mně. Často přicházel v noci a brzy ráno. Posledních několik týdnů jsem už nemohl signál ignorovat. Byl příliš silný. Byl stále silnější a silnější. Tak jsem tam v tom pekle nechal všechno za sebou. Už mě nic nezajímá."

Žena chvíli mlčela a zkřížila ruce na prsou. Pak se zeptala: "Tak mi řekni, proč svému světu říkáš peklo? Mám zájem."

Dodal jsem si odvahy, přestal jsem být omámen rychlým probuzením a bez obav jsem řekl neznámé ženě: "Proč říkám světu peklo?! Protože je! Je to nechutné peklo plné lží, podvodů, nevěry a podvádění. Připadá mi, že už teď všichni využívají všechny ostatní a pak se jich jen zbavují. Je navždy odstrčený jako starý ručník. Cítím se jako vyždímaný hadr! Nemůžu vystát, že musím pořád začínat od nuly a pokaždé budovat nový život. Už mě to nebaví. Už teď nenávidím všechno kolem sebe, dokonce i ten posraný byt, protože mi připomíná tolik špatných věcí, že už to nemůžu vydržet. A vůbec, zůstal jsem sám a už nemám pro co žít. Mám sice vlastní děti, ale ty se mnou

nežijí. Proto tomu, co jsem prožil, říkám peklo! Protože tam už není nic, co by mě mohlo utěšit nebo mi ukázat novou cestu. Jedinou cestu mi ukázal vnitřní hlas, který mě sem přivedl."

Žena se mírně vznášela v temném prostoru. Její silueta byla vidět jen díky slabému pulzujícímu bílému světlu, které se kolem ní šířilo. Položila mi další otázku:

"A teď mi řekni, co bys chtěl ve svém světě změnit?"

Na tak těžkou debatu jsem byl dost unavený, ale přesto jsem se snažil soustředit myšlenky. Chtěl jsem to dotáhnout do konce, protože jsem byl rozhodnutý udělat rozhodný krok. Nevěděl jsem však, co mě vlastně čeká. Zároveň jsem sledoval podivnou scénu ženy přede mnou a chvíli přemýšlel, jestli jsem při smyslech a jestli se mi to jen nezdá. Ale zdálo se, že je to všechno skutečné.

"Co bych tedy chtěl ve svém světě změnit?" Zopakoval jsem její otázku a přemýšlel o odpovědi.

"Lidé! Lidé, které bych rád změnil," řekl jsem. "Začít být lidmi a nebýt hyenami. Už je to pro mě všechno nesnesitelné!"

"A co vám brání v tom, abyste takovou misi uskutečnil?"

Překvapilo mě to a nedokázal jsem jí odpovědět. Tak jsem to vyřešil protiotázkou:

"A jak bych mohl něco takového provést? Jako by to bylo možné? Takovou moc nemám."

Žena se trochu zachichotala.

"Každý člověk má takovou moc. Je na něm, jakou cestu si zvolí. Řekni mi, kolikrát jsi svým blízkým řekl, jak moc je miluješ?"

Přemýšlel jsem, co odpovědět. Nemohl jsem uklidnit svou neklidnou mysl.

"Neeee, už jsem jim to říkal mnohokrát. To jsem rozhodně udělal. Ale nikdo to nebral vážně. Jsem si jistý, že jim to bylo jedno!"

Světlo se trochu rozjasnilo.

"Takže jsi jim to neřekl správně. Musíte se naučit mluvit jazykem, kterému budou všichni stejně rozumět. Věř mi, máš to v sobě jako každý muž. Musíte to jen opravdu předat srdcem, a ne jen slovy. Tak to bude upřímné a každý si to vezme k srdci."

Moc jsem tomu nerozuměl, začínal jsem být nervózní a částečně jsem si také protirečil s tím stvořením.

"Proč mě všichni opustili?! Vždyť jsem je všechny tolik miloval. A co jsem za to dostal? Samota a prázdný byt! Jak mám někoho přesvědčit, jak moc ho miluji, aby zůstal se mnou!"

Žena se trochu pohnula a pak znovu promluvila.

"Máš příliš mnoho otázek. Opustili tě, protože do tvého života nepatří. Věř mi! A ti, kteří na tebe čekají, jsou tam dole ve městě. Setkáš se s nimi každý den. Otevři své srdce a podívej se, kdo jsou tito lidé. Očima je od sebe nikdy nerozeznáš. Jejich vzhled často klame a působí obyčejně. Ale nejsou. Mají pro tenhle život velký význam. Zrodily se, aby ti dělaly radost. Tak je to na celém světě. I když si myslíš, že je to momentálně peklo. Je to jen klam. Opusť jen ty, kteří tě ve svém životě nepotřebují. A pak se objeví ti, kteří na tebe celou dobu čekali v pozadí celé scény. Můžeš se mou radou řídit, ale nemusíš. Je na tobě, jak se rozhodneš."

Byl jsem dost zmatený, nedokázal jsem to všechno zpracovat. Asi na mě také doléhala únava. Podíval jsem se na zvláštní ženu a pak jsem se rozhodl, že to musím nějak ukončit.

"Kdo vlastně jsi, že mě takhle poučuješ o tom, jak mám žít a co mám dělat? Ani ti nevidím do tváře. Kdo jsi?"

Bílé světlo opět zářilo ještě intenzivněji než předtím. Žena se znovu rozesmála tak hlasitě, že musela vyplašit veškerou zvěř v okruhu několika set metrů.

"Kdo jsem?! Jsi vtipný. No, myslím, že už bylo dost otázek! Řeknu ti pár věcí. Ten vnitřní hlas, který tě přivedl až na vrchol této hory, byl tvým vlastním povoláním. Volání po lásce, kterou jsi nemohl najít. Pouze jsem ji

nasměřovala sem, aby přišla za mnou. Věděla jsem, že se brzy rozhodneš odejít. Úplně odejít. Chtěla jsem tě toho ušetřit. A to se také stalo. Teď jsi pod mou ochranou a já ti dávám na výběr. Je to na tobě. Je to jen a jen tvá cesta. Přijmu jakékoli rozhodnutí."

Vtom se po mé pravici objevilo malé bílé světlo. Po chvíli se začalo zvětšovat a nakonec bylo velké jako tunel pro auta. Stál jsem tam jako oslepený a nevěděl, jak reagovat. Zíral jsem na tunel ozářený bílým světlem. Žena nic neřekla, ale cítil jsem, že mě pozoruje.

"Co to má sakra znamenat? Proč je tu tento tunel? Nerozumím tomu!" Vykřikl jsem.

Proto jsi sem přišel. Koneckonců jsi sem přišel zemřít. Chtěl jsi odejít navždy. Nyní se musíš rozhodnout. Nabízím ti život a smrt. Vyber si. Pokud chceš odejít, nemusíš nic vysvětlovat. Můžeš vejít do tunelu. Je tu pro tebe. Nebudu se tě už na nic ptát. Ale pokud chceš začít znovu a jít cestou, kterou jsem ti poradila, musíš se ke mně přiblížit."

Tehdy jsem ale pochyboval. Celá situace mi připadala nesmyslná.

"Počkej, co je to za hloupost! Vždyť nejsem mrtvý! Jak bych mohl vstoupit do tunelu vedoucího na věčnost, když jsem ještě naživu? To je hloupost!"

Žena odpověděla tichým hlasem: "Opravdu? Jsi si jistý? Podívejte se za sebe."

Ztuhl jsem, když jsem se otočil a podíval se na noční trávník. Někdo ležel v trávě opodál. Udělal jsem pár kroků, abych si ležící osobu lépe prohlédl. Když jsem se dostal skoro k němu, podruhé jsem ztuhl ještě víc. Byl jsem to já. Spíše mé tělo. Moje mrtvola. Byl jsem mrtvý. Vůbec jsem tomu nechtěl věřit. Podíval jsem se na světla poblíž a pochopil jsem. Tak jsem byl nakonec mrtvý. Na této hoře. Jsem mrtvý!

Vrátil jsem se k ženě s vyděšeným výrazem ve tváři. Přistoupil jsem k ní co nejbliže. Záře kolem ní neustále sílila.

"Jsem mrtvý! Jsem mrtvý! Prosím, udělej něco!"

Žena se znovu zachichotala.

"Už jsi zjistil, kdo jsem? Asi se ti už nemusím představovat. Ano, zemřel jsi. Z následků fyzického i psychického vyčerpání. Zemřel jsi asi ve tři hodiny ráno. Přišla jsem za tebou, abych ti dala na výběr. A tato volba je jen na tobě. Vybrat si můžeš pouze jednu. Není cesty zpět. Teď, když jsi mrtvý, můžeš vstoupit do tunelu, máš na to právo. Ale mohu ti vrátit tvé tělo a ty se můžeš vrátit do svého pekla a začít znovu. Naučíš se mluvit srdcem, protože tak začneš měnit toto své peklo v ráj. Je to na tobě. Mám tuto moc a mohu to pro tebe udělat."

Stál jsem bez hnutí a zpracovával, co jsem se právě dozvěděl. Najednou se mě zmocnil klid, který jsem předtím neznal. Zíral jsem na zářící tunel a uvědomil si, že jsem našel, co jsem hledal. Teď můžu odejít navždy. Už si nemusím dělat starosti. Je to tak snadné a zabere to jen pár kroků. Já to zvládnou! Ano, bylo to moje rozhodnutí, je to snadné, ale co kdyby? Začal jsem zvažovat všechna pro a proti. Možná bych ještě mohl změnit pár věcí ve svém životě? To, jak mi ta žena radila. Kdybych se naučil mluvit srdcem, mohl bych být šťastný až do konce života. Začínal jsem se přiklánět k tomu, že se možná vrátím do toho pekla a pokusím se v něm najít něco, co by mě ještě udělalo šťastným. Možná je pravda, že nejdřív musím začít u sebe.

"Už nemáš moc času. Rychle se rozhodni," vyzvala ho světelná bytost. "Noc končí a měsíc za chvíli zmizí z noční oblohy. Pak ti nebudu moci dát na výběr a tunel tě připraví o tebe samotného. Je to na tobě."

Podíval jsem se na oblohu a opravdu jsem cítil, že se začíná probouzet, že se chystá nové ráno. Mé tělo leželo nehybně na trávě a světlo v tunelu se stále zvětšovalo. Bylo to znamení, že se chystám odejít na věčnost.

"Ne! Ještě nechci odejít!" Řekl jsem naléhavě. "Rozhodl jsem se, že se vrátím a najdu to, co jsem celý život hledal," dodal jsem sebevědomě.

Žena visela nehybně ve vzduchu a bílé světlo kolem ní sílilo. Věděl jsem, že nastal rozhodující okamžik.

"Necht' je tedy tvé přání mým rozkazem. Prosím, pojd' ke mně! Pojd' blíž!"

Udělal jsem pár kroků směrem k ní a ona klesla na mou úroveň. Neměla tvář. Byla jako přízrak noci. Viděl jsem jen tmavou siluetu. Otočila se ke mně čelem. Natáhla pravou ruku a položila mi ji na čelo...

Probudil jsem se a otevřel oči. Byla tma a já měl pocit, že ležím na mokré trávě. Ale netušil jsem, kde jsem a proč. Nějak jsem si nemohl vzpomenout, jak jsem se sem dostal. Vůbec jsem si nepamatoval, co se stalo. Pomalu jsem se posadil a rozhlédl se kolem. Neviděl jsem nic zvláštního, jen tmavé stromy a prázdnou louku, na které jsem byl, a cvrlikání ptáků poblíž. Cítil jsem, že je čas se vrátit. Ačkoli jsem situaci, v níž jsem se ocitl, tak docela nerozuměl, něco ve mně probouzelo jakýsi klid, který jsem už dlouho nepoznal. Přestože bylo brzy ráno, bylo už docela teplo. Vstal jsem a vydal se do lesa dolů. Pomalu jsem krácel lesem dolů. Sestup nebyl nijak namáhavý, jen jsem se občas musel přidržovat větví, abych neuklouzl a neletěl po strmém terénu dolů. Cesta netrvala dlouho. Než jsem se nadál, vyšel jsem na širší prostranství. V dálce jsem uviděl své auto. Stálo tam bez povšimnutí, zřejmě kolem ní za tu dobu nikdo neprošel. Po několika minutách

jsem otevíral dveře na straně řidiče. Klíče byly stále na sedadle. Nikdo si je nevzal. Sedl jsem si a nastartoval. Popošel jsem dopředu. Couval jsem na hlavní silnici špatným terénem. Asi po deseti minutách rachot přestal a já jsem se ocitl na hladké silnici. Vrátil jsem se do města a snažil se uspořádat si myšlenky. Jak jsem dopadl? Kde jsem udělal chybu?! Co jsem udělal tak špatného, že se můj život stal osamělým peklem na zemi! Jak to mohu změnit, zlepšit svůj život? V mém nitru se ozývala povzbudivá slova - nauč se mluvit srdcem, jen tak budeš šťastný. Nevím, kde se ta věta vzala, ale opakovala se stále častěji. Zastavil jsem na parkovišti před svým bytovým domem. Vypnul jsem motor a chvíli se znechuceně díval předním oknem na náš vchod. Jak jsem to nenáviděl! Nesnáším tenhle dům a byt v něm, který mi připomíná tolik špatných věcí. Nemám ani odvalu do něj teď vstoupit. Tak jsem se ještě několikrát prošel po našem sídlišti. Snažil jsem se všechno si v hlavě srovnat, ale zdá se, že se mi spousta věcí vymazala z paměti. Z předchozích dnů jsem si mnoho věcí nepamatoval. Netušil jsem, co to je a proč to tak je. Pak jsem zamířil ke vchodu a vešel dovnitř. Vyšel jsem do svého patra a otevřel dveře do bytu. Sedl jsem si na židli na chodbě a zavřel oči. Bože, jak já to tady nesnáším! Všechno mi tu tolik připomíná špatné věci v mém životě. Vystoupil jsem a šel do obývacího pokoje. Sedl jsem si na gauč a přemýšlel, co budu v životě dělat dál. Jakým směrem se vydám a koho

ještě oslovím, aby se mnou zůstal v těžkých časech. Uvědomil jsem si, že vlastně nikoho neznám. Tentokrát nebudu hledajícím ani iniciátorem. Nechám věcem volný průběh. Tentokrát ať mě vyhledají a rozhodnou se, zda mě chtějí ve svém životě. Už nebudu nic uspěchávat ani násilně udržovat. Pro nikoho to není důležité. Tehdy se ve mně znovu ozvala neznámá povzbudivá myšlenka - nauč se mluvit srdcem...

Pochopil jsem, že začíná nový den a nová etapa mého života. Milujte čistým srdcem a budete milováni...

Autor:

Rozhodl jsem se napsat tuto povídku podle skutečných událostí. V současné době opět procházím těžkým životním obdobím. Pětiletý vztah se rozpadl a já jsem opět zůstal sám v bytě, který ve mně vyvolává příliš mnoho vzpomínek, které jsou stále živé a bolestivé. Mé zdraví mi už neslouží tak, jak by mělo. Já osobně nesnáším samotu a jsem z tohoto stavu velmi unavený. Už nejsem nejmladší a někdy už ani nemám sílu začínat v životě všechno od začátku. Už léta mě pronásleduje jakési nutkavé vnitřní volání, abych navždy odešel. A tak jsem se možná v krátkém a nepromyšleném okamžiku chtěl všeho vzdát a odejít. Vydal jsem se do hustého lesa, jak jsem popsál v tomto příběhu. Je to můj příběh. Chtěl jsem nechat všechno a všechny za sebou. Možná to tak mělo být, abych mohl najít nový začátek. Nakonec jsem ji našel. Tato žena/bytost mi ukázala novou cestu, které zatím příliš nerozumím. Snažím se však pochopit smysl našeho setkání. Myslím, že někdy se musíme podívat až na samé dno, abychom tam našli něco, s čím se můžeme vrátit do nového života. V mém případě to vypadá, že je to jediná věc. Musím se naučit mluvit nejen ústy, ale také srdcem. Přesně jak mi řekl můj zachránce. Možná ta jedna věta znamená tolik. Mluvit srdcem znamená možná změnit celou osobnost a myšlení. Rozdávajte lásku a také ji dostanete.

Brandon McYntire - Hlas věčnosti

Originální název: Hlas věčnosti

Autor: ©Brandon McYntire

Vydavatel: Branko Mateja

Fotografie na obálce: www.pixabay.com/KELLEPICS

Výroba obálky: Branko Mateja

Překlad: www.DeepL.com

Vydání: první

Počet stran: 22

Formát: PDF

ISBN: 978-80-99996-47-3

Hlas věčnosti

Jeden den může pro někoho znamenat věčnost. Vše kolem nás vytváří vzpomínky, které nás mohou učinit šťastnými nebo nešťastnými. Někdy se tyto živé vzpomínky stávají noční můrou a peklem na zemi v našem životě. Pak následuje útěk z tohoto zpackaného života, který někdy může skončit tragicky. Nikdy však nemůžeme utéct sami před sebou a musíme se naučit žít s takovou tíhou. Nakonec můžeme změnit sami sebe, abychom pak mohli změnit svět kolem sebe k lepšímu. Je to těžší cesta. Musíme se rozhodnout sami. Pokud máme možnost volby, musíme ji učinit rychle. Pak už není cesty zpět.

